

En anden ting har jo været spørgsmålet om, hvad det egentlig er begrebet retssikkerhed går ud på. Jeg kunne forstå, at hr. Tom Behnke mente, at begrebet retssikkerhed primært handlede om, hvad var det i en sagsbehandlingsproces, der var. Jeg mener altså i høj grad også, at det handler om, hvad det er for nogle regler, der er, og også om, hvilken sikkerhed man har for, at hvis der sker nogle fejl, så kan man også få behandlet sin sag på en ordentlig måde.

Hvad angår hele retssystemet, taler vi jo om, at god retssikkerhed er spørgsmålet om, at man har muligheden for også at få en retfærdig rettergang. Men når vi kommer til det sociale område, går den retfærdige rettergang ud på, at den borger, der selv er midt i en dyb krise, og som er alkoholiker, stofmisbruger eller andet, selv skal dokumentere, at det er borgeren, der har ret, mens hele systemet tager fejl. Den borger skal også i mange situationer selv ud at betale alle omkostningerne, fordi vedkommende ikke kan få fri proces. Det er for mig at se ikke nogen særlig god retssikkerhed, og det mener jeg man er nødt til at gå ind at kigge på om man kunne lave om.

Et andet eksempel er spørgsmålet om, hvordan hele spørgsmålet om at inddrive gæld er. Da vi diskuterede det her sidst – altså sidste år, da jeg havde forslaget første gang – mente ministeren, at man slet ikke kunne sammenligne det sociale område med skatteområdet, fordi skatteområdet jo handler om, at man tager penge fra folk, mens socialområdet handler om, at man giver penge til folk. Når vi taler om at inddrive gæld, tager man altså penge fra folk.

Der indførte regeringen den 1. november 2005 en lov, som var et kæmpefremskridt, om, hvornår man må foretage lønindeholdelse, og hvornår man ikke må foretage lønindeholdelse. Den lov bliver bare ikke fulgt, for der er ingen, der kender den. Derfor er der masser af hjemløse, stofmisbrugere og andre, der hver måned får frataget 1.000 kr. eller mere, på trods af de næsten ikke har noget at leve for.

Først skal de overhovedet være klar over, at der er kommet en ny lov; det ved deres sagsbehandler heller ikke. Og hvis de klager, kan det godt være, de ender med at få medhold, men de får ikke pengene tilbage. Men det synes man altså åbenbart her er god retssikkerhed. En borger, der ikke har fået den førtidspension, som vedkommende har krav på, eller andre ydelser, som vedkommende har krav på, og som anlægger en sag og vinder sagen efter at have været igennem

hele retssystemet, jamen de får også i retten tilkendt nogle penge, og de får tilkendt nogle renter. Men det bliver så modregnet de sociale ydelser, de får, så de ikke får noget som helst ud af det. Det synes man altså også er god retssikkerhed.

En borger kan opleve, at hvis man gør en fejl, hvis man glemmer at fortælle en eller anden oplysning til kommunen eller er for sent på den i forhold til en klagefrist, jamen så kan man miste hele sit indkomstgrundlag. Men hvis kommunen begår lovbrud, så har det overhovedet ingen konsekvenser.

Hr. Tom Behnke sagde, at vi skal se på, hvad vi kan gøre for at få kommunerne til at overholde lovgivningen. Et af de forslag, der er her, er, at man skal undersøge muligheden for at indføre en godtgørelse. Det har man i nogle lande. Hvis kommunen begår et lovbrud, jamen så skal der falde en godtgørelse til borgeren, som så selvfølgelig ikke skal modregnes i borgerens sociale ydelser.

Det er det, man har indført i forbindelse med ansættelsesbeviser. Hvis man ikke har fået et ansættelsesbevis eller det er fyldt med fejl, jamen så får man en godtgørelse på 5.000 kr. Det har faktisk haft en opdragende effekt. Lad os da undersøge, om det også kunne være en god idé på det sociale område. Sådan nogle forslag er der masser af i det her forslag, som man kunne se på; man kunne rejse debatten.

De Samvirkende Invalideorganisationer holdt en stor høring forrige år, hvor de havde mange forskellige til at komme og fortælle om både konkrete sager, hvor folk var kommet i klemme, og om det generelle billede. Det, der stod meget tydeligt tilbage af det, der blev sagt – også fra den kommunale verden – var, at det, der er fuldstændig afgørende, hvis man vil gennemføre ændringer på det sociale område, hvad enten det er fra lovgivningsmagts, fra regeringens eller fra kommunernes side, er de økonomiske instrumenter.

Hvis vi f.eks. vil have flere førtidspensionister, så er det afgørende ikke at ændre i loven om førtidspension, så er det afgørende at ændre refusionsprocenten til kommunerne, så de får større økonomisk refusion, hvis de sender flere på førtidspension. Og omvendt: Hvis vi vil have færre førtidspensionister, så handler det ikke om at ændre lovgivningen, så handler det om at ændre den økonomiske refusionsprocent.

Det er da et problem, at det ikke er juraen, der er afgørende for, hvad folk har krav på, men